

да си подпише пашпортътъ за въ Россия и разказа му, че го гони влашкото правителство. — „Бѣгай въ Россия, рѣкалъ консултътъ, защото днесъ въ Ромъния не сжществува ни рѣдъ, ни честность, ни правда. Ромънското правителство не може да защищава ни само себѣ си, а ти искашъ да защищава тебе и мене! Азъ сжмъ консултъ, но нѣмамъ войска да са бия съ власите.“ Раковски са вѣрна при мене и разказа ми какво е чулъ отъ консултътъ; а азъ му са присмѣхъ и рѣкохъ му, че консултътъ е по-плашливъ и отъ насъ. Упжтихме са изъ Галацъ чрезъ полето, преминахме р. Прутъ и дойдохме въ Болградъ. Когато дойдохме на руската граница, то казаците ни приеха като братия. Запрѣхме са въ Кубей, защото Раковски са разболъ отъ своята болѣсть, която одавна вече го бѣше завладала. Той пролѣжѣ цѣли 20 дена. Когато пооздравѣ, то отидохме въ Киприяновскиятъ манастиръ, който са намира близо до Кишйовъ. Тоя бжлгарски манастиръ е твѣрде богатъ. Азъ останахъ въ манастирътъ, а Раковски отиде въ Одесса да си промѣни пашпортътъ, да са повиди съ Николая Мироновича Тошкова и да поиска отъ него помощъ за бжджщите наши приготовления. Раковски мислѣше да сжстави чети и да ги испроводи въ Бжлгария. Слѣдъ малко време Раковски са вѣрна назадъ и разказа ми слѣдующето. — „Мироновичъ ми каза, рѣче Раковски, че не може да ми помогне. Азъ му поискахъ 10 хилѣди рубли, но не можѣхъ да добия нито хилядо. Казва ми, че е изгубилъ тая година 200 хилѣди рубли и че тѣрговията му не вѣрви. Даде ми само 800 рубли. А какво ща азъ да направа съ 800 рубли?“ — „А какво щеме сега да